

ΟΙ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Η μελέτη καινούργιων μορφοπλαστικών αποτελεσμάτων, από την αλλαγή της τεχνικής, παρουσιάζεται στην εργασία του Κώστα Γραμματόπουλου, καθηγητή στη Σχολή Καλών Τεχνών. Το έργο του Γραμματόπουλου ανταποκρίνεται, με διαφορετικά υλικά μέσα και διαφορετική τεχνική, στις βασικές αναζητήσεις της χαρακτηριστικής τέχνης να δημιουργεί μια λειτουργική σχέση ανάμεσα στον τρόπο της παραγωγής του αποτελέσματος και την οπτική του συνέπεια.

Ο Γραμματόπουλος ήταν μαθητής του Κεφαλληνού που διατήρησε την προτεραιότητα του σχεδίου. Ο Κεφαλληνός ζητούσε από τους μαθητές του να κάνουν ένα καλό σχέδιο που, στη συνέχεια, θα έπρεπε να αποδώσουν με μια άλλη τεχνική, κυρίως με την ξυλογραφία.

Αυτές ήταν οι γενικές αρχές της διδασκαλίας που παρακολούθησε ο Γραμματόπουλος όπως και όλοι οι καλλιτέχνες της γενιάς του, των χρόνων 1930. Εργαζόταν, για να ζήσει, σε λιθογραφείο και το 1940, πραγματοποίησε μια σειρά πολεμικών αφισών που λιθογράφησε. Αυτά ήταν ίσως και τα πρώτα του γνωστά έργα. Εργάστηκε ύστερα, κατά κύριο λόγο, στην τέχνη της εικονογράφησης των βιβλίων, από τα οποία χάραξε περισσότερα από εκατό. Η κύρια τεχνική με την οποία ασχολήθηκε τότε ήταν τα βιβλία. Το πρώτο βιβλίο που εικονογράφησε ήταν «Η Γαλήνη» του Ηλία Βενέζη, το 1943, και ακολούθησαν εικονογραφήσεις βιβλίων του Μυριβήλη και του Άγγελου Σικελιανού.

Κυρίαρχη ιδέα του έργου του, που συμπυκνώθηκε στη διδασκαλία του, όταν έγινε καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών, το 1959, ήταν η αναζήτηση μιας διαφάνειας της χαρακτηριστικής εργασίας.

Σε μια πρώτη περίοδο η εργασία του Γραμματόπουλου μεταφέρθηκε στη χαρακτηριστική με την τεχνική της οξυγραφίας και της aquatinte και μεταφράστηκε με εργασίες που είχαν μυθολογικά θέματα. Ο Γραμματόπουλος δεν πέρασε από τις φάσεις της ορθόδοξης χαρακτηριστικής, στην ελεύθερη προσωπική του καλλιτεχνική δράση και γι' αυτό, το έργο του δεν μπορούμε να το κατατάξουμε στις γνωστές κατηγορίες που επικράτησαν στην Ελλάδα, μετά το 1930 και συνέβαλαν στην άνθιση της ξυλογραφίας. Κατά κύριο λόγο ο ίδιος ξεκίνησε από μια ζωγραφική οπτική που μεταφράστηκε, ύστερα, στο Παρίσι, στις οξυγραφίες του, με τη διάχυση και τον υγρό χαρακτήρα των εικόνων του. Αυτές, οι εικόνες αποδίδουν ατμοσφαιρικά τοπία με μικτές τεχνικές και κυρίως, με την aquatinte. Θα διαχωρίσουμε στο έργο του τις οξυγραφικές τεχνικές, που είναι πλησιέστερες στη ζωγραφική, από την ξυλογραφία του, όπου υπήρξε πράγματι ένας σημαντικός πρωτοπόρος.

ΕΜΜ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ, Ιστορικός Τέχνης